

University of Groningen

Case Note: ECLI:NL:RVS:2019:2912

Brouwer, J.G.; Bruijn, L.M.; Breeuwsma, E.M.

Published in:
 AB Rechtspraak Bestuursrecht

IMPORTANT NOTE: You are advised to consult the publisher's version (publisher's PDF) if you wish to cite from it. Please check the document version below.

Document Version
 Publisher's PDF, also known as Version of record

Publication date:
 2020

[Link to publication in University of Groningen/UMCG research database](#)

Citation for published version (APA):

Brouwer, J. G., Bruijn, L. M., & Breeuwsma, E. M. (2020). Case Note: ECLI:NL:RVS:2019:2912. AB 2020/274. Casenote over: Afdeling Bestuursrechtspraak Raad van State, 28/08/2019, 201806582/1/A3 (ECLI:NL:RVS:2019:2912). *AB Rechtspraak Bestuursrecht*, 2020(27).

Copyright

Other than for strictly personal use, it is not permitted to download or to forward/distribute the text or part of it without the consent of the author(s) and/or copyright holder(s), unless the work is under an open content license (like Creative Commons).

The publication may also be distributed here under the terms of Article 25fa of the Dutch Copyright Act, indicated by the "Taverne" license. More information can be found on the University of Groningen website: <https://www.rug.nl/library/open-access/self-archiving-pure/taverne-amendment>.

Take-down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

Downloaded from the University of Groningen/UMCG research database (Pure): <http://www.rug.nl/research/portal>. For technical reasons the number of authors shown on this cover page is limited to 10 maximum.

6. Dat de oude regeling niet deugde, en appellant in deze zaak daarom de bestuurlijke boete niet hoefde te betalen, betekent niet dat alle oit betaalde bestuurlijke boetes moeten worden teruggedraaid. Wie in het verleden op grond van de nu in strijd met de wet bevonden meldingsregeling een inmiddels onherroepelijke boetebeschikking heeft gekregen, vist achter het net. Die aan de gemeente betaalde bestuurlijke boeten hoeven niet te worden terugbetaald en dat gaat het gemeentebestuur gelet op de uitlatingen van die kant ook niet doen. Hadden destijds beboete personen maar (goed) moeten procederen. Anderzijds is het zo dat wie nog een bezwaar- of beroepsprocedure heeft lopen in een zaak over een bestuurlijke boete op grond van de meldingsregeling, de boete niet hoeft te betalen dan wel het bedrag terugkrijgt, als de boete al betaald is. Die personen zouden de procedure immers, gelet op de bovenstaande uitspraak, hoe dan ook winnen. Dan kan het gemeentebestuur het voortzetten daarvan zichzelf en de beboete personen inderdaad besparen.
T.I. Oost

AB 2020/274

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK VAN DE RAAD VAN STATE

28 augustus 2019, nr. 201806582/1/A3
(Mrs. D.A.C. Slump, J.Th. Drop, E.J. Daalder)
m.nt. J.G. Brouwer, L.M. Bruijn en E.M. Breeuwsm*

Art. 13b Opw

BA 2019/292
Gst. 2019/177
ABkort 2019/464
ECLI:NL:RVS:2019:2912

Art. 13b Opiumwet (overzichtsuitspraak).

De rechtbank heeft terecht overwogen dat de burgemeester niet in redelijkheid van zijn bevoegdheid tot sluiting van de woning gebruik kunnen maken. De Afdeling is met de rechtbank van oordeel dat er bijzondere omstandigheden in de zin van art. 4:84 Awb zijn die maken dat het handelen overeenkomstig het beleid onevenredige gevolgen heeft. Bij de beoordeling van de vraag of de burgemeester in redelijkheid van zijn bevoegdheid gebruik heeft gemaakt en of de wijze van optreden

* Michelle Bruijn is als docent en promovenda verbonden aan het Centrum voor Openbare Orde en Veiligheid en de Vakgroep Algemene Rechtswetenschappen van de Rijksuniversiteit Groningen. Elske Breeuwsm is als student-assistent verbonden aan de Vakgroep Algemene Rechtswetenschap van de Rijksuniversiteit Groningen.

evenredig was, kent de Afdeling zwaar gewicht toe aan de gevolgen van de sluiting van een woning. Bij deze beoordeling kijkt de Afdeling eveneens naar de noodzakelijkheid van de sluiting, de ernst en de omvang van de overtreding, de evenredigheid van de maatregel en de verwijtbaarheid van overtreders. De Afdeling zet dit toetsingskader, aan de hand van eerdere rechtspraak, op hoofdlijnen uit een.

Uitspraak op het hoger beroep van de burgemeester van Maastricht, appellant, tegen de uitspraak van de voorzieningenrechter van de Rechtbank Limburg (hierna: de rechtbank) van 4 juli 2018 in zaken nrs. 18/1281 en 18/1280 in het geding tussen:

Wederpartij, te Maastricht,
en
De burgemeester.

Procesverloop

Bij besluit van 27 maart 2018 heeft de burgemeester wederpartij onder aanzegging van bestuursdwang gelast de woning op de locatie te Maastricht voor de duur van zes maanden te sluiten.

Bij besluit van 28 mei 2018 heeft de burgemeester het door wederpartij daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Bij uitspraak van 4 juli 2018 heeft de rechtbank het door wederpartij daartegen ingestelde beroep gegrond verklaard, het besluit van 28 mei 2018 vernietigd en het besluit van 27 maart 2018 herroepen. Deze uitspraak is aangehecht (niet opgenomen; *red.*).

Tegen deze uitspraak heeft de burgemeester hoger beroep ingesteld.

Wederpartij heeft een schriftelijke uiteenzetting gegeven.

De burgemeester heeft een nader stuk ingediend.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 3 april 2019, waar de burgemeester, vertegenwoordigd door mr. M.C.W. Ploum, mr. C.M.J.J. Erdkamp en mr. F. Baali, en wederpartij, bijgestaan door mr. W.J.F. Geertsen, advocaat te Maastricht, zijn verschenen.

Overwegingen

Inleiding en leeswijzer

1. Wederpartij huurt de woning en woont daarin samen met haar minderjarige dochter. De dochter van wederpartij heeft last van een uitgebreide en ernstige vorm van allergieproblematiek. Wederpartij heeft toegelicht dat de woning is aangepast aan de gezondheidssituatie van haar dochter.

De politie heeft op 10 januari 2018 de woning doorzocht. Uit bestuurlijke rapportages van de politie van 13 maart 2018 en 28 maart 2018 volgt dat de politie daarbij onder meer 48,5 pillen positief getest op MDMA, 1 ponypack met wit poeder positief getest op cocaine, 1 pipetflesje met 1,3 gram vloeistof positief getest op MDMA, 1 zakje met 1,4 gram witte brokjes positief getest op MDMA en 1 capsule met 0,6 gram wit poeder positief getest op MDMA heeft aangetroffen. Gelet hierop heeft de burgemeester besloten om de woning op grond van artikel 13b, eerste lid, van de Opiumwet te sluiten. Ingevolge die bepaling is de burgemeester bevoegd tot oplegging van een last onder bestuursdwang indien in woningen of lokalen dan wel in of op bij zodanige lokalen behorende erven een middel als bedoeld in lijst I of II wordt verkocht, afgeleverd of verstrekt dan wel daartoe aanwezig is. Cocaine en MDMA staan op lijst I van de Opiumwet, betreffende harddrugs. In overeenstemming met het door hem gevoerde Damoclesbeleid Lokalen en Woningen heeft de burgemeester de woning voor de duur van zes maanden gesloten.

1.1. De burgemeester gaat op basis van de door hem gehanteerde beleidsregels over tot sluiting van een woning op grond van artikel 13b, eerste lid, van de Opiumwet als in de woning een handelshoeveelheid drugs wordt aangetroffen. Met het oog op de discussie die binnen de rechtspraak wordt gevoerd over de toepassing van deze bevoegdheid, gaat de Afdeling in deze uitspraak nader in op het toetsingskader dat zij hanteert om te toetsen of de burgemeester na afweging van de betrokken belangen in redelijkheid heeft kunnen besluiten om deze bevoegdheid te gebruiken.

De aangevallen uitspraak

2. De rechtbank heeft geoordeeld dat de burgemeester gelet op de hoeveelheid aangetroffen drugs in de woning bevoegd was tot oplegging van een last tot sluiting als bedoeld in artikel 13b, eerste lid, van de Opiumwet. De rechtbank heeft evenwel geoordeeld dat de burgemeester niet in redelijkheid van zijn bevoegdheid tot sluiting gebruik heeft kunnen maken. Daartoe heeft zij overwogen dat in de woning door de politie een ruime gebruikershoeveelheid harddrugs is aangetroffen en een handelshoeveelheid pillen, die niet als buitengewoon groot kan worden aangemerkt. Daarnaast heeft de rechtbank in aanmerking genomen dat de drugs toebehoorden aan de inmiddels ex-partner van wederpartij, dat zij niet als verdachte is aangemerkt, dat de verhuurder van de woning en een buurvrouw nooit klachten over haar hebben ontvangen en dat nergens uit blijkt dat levering en doorverkoop van drugs aan de deur van de woning hebben plaats-

gevonden. Verder heeft de rechtbank overwogen dat de burgemeester de medische klachten van de dochter niet betwist, maar door hem wel wordt betwist dat wederpartij aan de woning is gebonden. Volgens de rechtbank kan uit de door wederpartij overgelegde verklaringen van de huisarts van 26 april 2018 en 20 juni 2018 worden opgemaakt dat een geleidelijke aanpassing van een nieuwe woonruimte uit medisch oogpunt geen zin heeft, omdat de allergieklachten van de dochter direct optreden als zij ook maar in geringe mate wordt blootgesteld aan allergenen. Gebleken is dat wederpartij niet over de financiële middelen beschikt om alle benodigde aanpassingen in een nieuwe woonruimte meteen aan te brengen. Het voorgaande maakt dat de rechtbank van oordeel is dat de door wederpartij aangevoerde omstandigheden zodanig bijzonder zijn dat de burgemeester hierin in alle redelijkheid aanleiding had moeten zien om van zijn beleid af te wijken.

Het hoger beroep

Gronden

3. De burgemeester betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat de door wederpartij aangevoerde omstandigheden zodanig zijn dat hij niet in redelijkheid van zijn bevoegdheid tot sluiting gebruik heeft kunnen maken.

In dat verband voert hij aan dat de rechtbank onvoldoende heeft gemotiveerd waarom de aangetroffen handelshoeveelheid harddrugs niet als buitengewoon groot kan worden aangemerkt. Deze hoeveelheid overschrijdt namelijk ruimschoots de maximale hoeveelheid van 0,5 gram dan wel 1 pil voor eigen gebruik. Ook voert hij aan dat de rechtbank er ten onrechte aan voorbij is gegaan dat de harddrugs in de woning op verschillende plekken zijn aangetroffen. Mede om die reden betwist hij dat wederpartij niet op de hoogte was van de aanwezigheid van de harddrugs in de woning. Verder voert de burgemeester aan dat gelet op de tekst van artikel 13b, eerste lid, van de Opiumwet het voor het ontstaan van de hierin neergelegde bevoegdheid niet noodzakelijk is dat hij aannemelijk maakt dat de aanwezigheid van harddrugs overlast heeft veroorzaakt. Volgens hem veronderstelt de aanwezigheid van harddrugs die bestemd zijn voor verkoop, aflevering of verstrekking dat dit een ordeverstoring effect heeft. Daartoe verwijst hij onder meer naar de uitspraak van de Afdeling van 30 november 2016, ECLI:NL:RVS:2016:3167.

Verder voert de burgemeester aan dat uit de medische verklaringen van de huisarts niet blijkt dat de aanpassingen in de woning van dien aard zijn dat de dochter in de woning moet verblijven

dan wel dat zij niet in een andere woning zou kunnen verblijven. In dat verband voert hij aan dat niet valt in te zien waarom de gewenste aanpassingen niet direct in een andere woning zouden kunnen worden doorgevoerd. Dat wederpartij hiervoor niet over de benodigde financiële middelen beschikt, heeft zij onvoldoende onderbouwd. Uit de verklaringen van de huisarts volgt evenmin dat de aanpassingen niet in een andere woning zouden kunnen worden aangebracht, aldus de burgemeester.

De omvang van het geschil

3.1. In hoger beroep wordt als uitgangspunt genomen dat de burgemeester gelet op de hoeveelheid aangetroffen drugs in de woning bevoegd was om met toepassing van artikel 13b van de Opiumwet sluiting van de woning te gelasten. De burgemeester en wederpartij hebben immers de desbetreffende overweging uit de uitspraak van de rechtbank niet bestreden. Het geschil in hoger beroep gaat over de vraag of de rechtbank terecht heeft overwogen dat de door wederpartij aangevoerde omstandigheden zodanig zijn dat de burgemeester niet in redelijkheid gebruik heeft kunnen maken van zijn bevoegdheid om sluiting van de woning te gelasten.

Het beoordelingskader

4. De burgemeester gaat op basis van de door hem gehanteerde beleidsregels over tot sluiting van een woning op grond van artikel 13b, eerste lid, van de Opiumwet als in de woning een handelshoeveelheid drugs wordt aangetroffen. De bevoegdheid tot het toepassen van artikel 13b, eerste lid, van de Opiumwet is een discretionaire bevoegdheid. Dit betekent dat het aan de burgemeester is om de betrokken belangen af te wegen bij zijn besluit om deze bevoegdheid te gebruiken. Het is aan de bestuursrechter om te toetsen of de burgemeester na afweging van de betrokken belangen in redelijkheid daartoe heeft kunnen besluiten.

Volgens het in dit geval door de burgemeester vastgestelde beleid wordt een woning voor de duur van zes maanden gesloten indien sprake is van het verkopen, afleveren of verstrekken dan wel daartoe aanwezig zijn van harddrugs. In de uitspraak van 24 mei 2017, ECLI:NL:RVS:2017:1362, heeft de Afdeling dit beleid niet onredelijk geacht. Daarbij heeft zij overwogen dat de aanwezigheid van een handelshoeveelheid harddrugs kan worden aangemerkt als een ernstig geval dat bij een eerste overtreding sluiting van een woning op grond van artikel 13b van de Opiumwet rechtvaardigt. De last tot sluiting is in overeenstemming met het hiervoor beschreven beleid van de burgemeester.

Op grond van artikel 4:84 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) handelt het bestuursorgaan overeenkomstig de beleidsregel, tenzij dat voor een of meer belanghebbenden gevolgen zou hebben die wegens bijzondere omstandigheden onevenredig zijn in verhouding tot de met de beleidsregel te dienen doelen. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in haar uitspraak van 26 oktober 2016, ECLI:NL:RVS:2016:2840, dient de burgemeester alle omstandigheden van het geval te betrekken in zijn beoordeling en te bezien of deze op zichzelf dan wel tezamen met andere omstandigheden, moeten worden aangemerkt als bijzondere omstandigheden in de zin van artikel 4:84 van de Awb die maken dat het handelen overeenkomstig het beleid gevolgen heeft die onevenredig zijn in verhouding tot de met het beleid te dienen doelen. Zoals de Afdeling in haar uitspraak van 11 december 2013, ECLI:NL:RVS:2013:2362, heeft overwogen, dient aan de voor bewoners mogelijk zeer ingrijpende gevolgen van de sluiting van een woning — die een inmenging in het in artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) neergelegde recht kan vormen — een zwaar gewicht te worden toegekend bij de beoordeling van de vraag of de burgemeester in redelijkheid van zijn bevoegdheid gebruik heeft kunnen maken en, zo ja, of de wijze waarop de bevoegdheid is toegepast evenredig is.

De Afdeling ziet met het oog op de rechtspraktijk aanleiding om dit toetsingskader aan de hand van eerdere rechtspraak van de Afdeling op hoofdlijnen uit een te zetten.

Noodzakelijkheid

4.1. In de eerste plaats dient aan de hand van de ernst en omvang van de overtreding te worden beoordeeld in hoeverre sluiting van een woning noodzakelijk is ter bescherming van het woon- en leefklimaat bij de woning en het herstel van de openbare orde.

Ernst en omvang overtreding

4.1.1. Bij aanwezigheid van meer dan 0,5 gram harddrugs of meer dan 5 gram softdrugs in een woning, is het in beginsel aannemelijk dat de aangetroffen drugs deels of geheel bestemd waren voor verkoop, aflevering of verstrekking (zie onder meer de uitspraak van de Afdeling van 11 december 2013, ECLI:NL:RVS:2013:2362). In haar uitspraak van 14 maart 2018, ECLI:NL:RVS:2018:738, heeft de Afdeling overwogen dat bij de gebruikmaking van de bevoegdheid door de burgemeester bij een geringe overschrijding van deze hoeveelheden drugs dient te worden afgewogen of met een minder verstrekkende maatregel zoals een

waarschuwing kan worden volstaan dan wel of sluiting als reparatoire maatregel is aangewezen ter bescherming van het woon- en leefklimaat bij de woning en het herstel van de openbare orde. In dat kader is ook van belang de soort drugs die in een woning is aangetroffen. Zoals volgt uit eerdere uitspraken van de Afdeling, onder meer de uitspraak van 24 mei 2017, ECLI:NL:RVS:2017:1362, is weliswaar in de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 13b, eerste lid, van de Opiumwet (*Kamerstukken II* 2005/06, 30 515, nr. 3, blz. 8 en *Kamerstukken II* 2006/07, 30 515, nr. 6, blz. 1 en 2) in algemene zin vermeld dat bij een eerste overtreding nog niet tot sluiting van de woning dient te worden overgegaan, maar moet worden volstaan met een waarschuwing of soortgelijke maatregel, doch dit moet worden beschouwd als een uitgangspunt waarvan in ernstige gevallen mag worden afgeweken. De aanwezigheid van een handelshoeveelheid harddrugs in een woning kan in ieder geval als een ernstig geval in deze zin worden aangemerkt. In beginsel zal bij een handelshoeveelheid harddrugs de noodzaak om tot sluiting over te gaan dan ook groter zijn dan bij softdrugs (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 29 juli 2015 (ECLI:NL:RVS:2015:2388)). Die noodzaak zal in beginsel ook groter zijn in geval van recidive (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 14 maart 2018, ECLI:NL:RVS:2018:851). Ook zal die noodzaak groter zijn als de betrokken woning in een voor drugscriminaliteit kwetsbare woonwijk ligt, omdat een zichtbare sluiting van dergelijke woningen door de burgemeester voor bij die woningen betrokken drugscriminelen en voor buurtbewoners een signaal is dat de overheid optreedt tegen drugscriminaliteit in die woningen (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 20 december 2017, ECLI:NL:RVS:2017:3481).

Feitelijke handel in de woning

4.1.2. In verband met de ernst en omvang van de overtreding is mede van belang of de aangetroffen drugs feitelijk in of vanuit de woning werden verhandeld. Uitgangspunt is dat als in een woning een handelshoeveelheid drugs wordt aangetroffen aangenomen mag worden dat de woning een rol vervult binnen de keten van drugshandel, hetgeen op zichzelf al een belang bij sluiting oplevert, ook als ter plaatse geen overlast of feitelijke drugshandel is geconstateerd (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 1 mei 2019, ECLI:NL:RVS:2019:1435). Met een sluiting wordt de bekendheid van een pand als drugspand weggenomen en wordt de 'loop' naar het pand eruit gehaald, waarmee het pand aan het drugscircuit wordt onttrokken. Als blijkt dat de aangetroffen drugs niet in of vanuit de woning werden verhandeld, kan echter in mindere mate sprake zijn van

een 'loop' naar de woning, wat de noodzaak om te sluiten gelet op het beoogde herstellende karakter van de maatregel minder groot kan maken (vergelijk de uitspraken van de Afdeling van 30 augustus 2017, ECLI:NL:RVS:2017:2327, en 29 november 2017, ECLI:NL:RVS:2017:3251). Feitelijke handel in of vanuit de woning kan worden aangenomen op grond van politiewaarnemingen, meldingen en verklaringen (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 18 juli 2018, ECLI:NL:RVS:2018:2400) of het in de woning aantreffen van attributen die te relateren zijn aan drugshandel, zoals een weegschaal, verpakkingsmaterialen, een grote hoeveelheid contant geld en wapens (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 23 januari 2019, ECLI:NL:RVS:2019:148).

Evenredigheid

4.2. Als sluiting van een woning in beginsel noodzakelijk wordt geacht, neemt dat niet weg dat de sluiting ook evenredig moet zijn. Voor de beoordeling van de evenredigheid zijn de hierna te bespreken omstandigheden van belang.

Verwijtbaarheid

4.2.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen, onder meer in haar uitspraak van 14 maart 2018, ECLI:NL:RVS:2018:851, is persoonlijke verwijtbaarheid niet vereist voor toepassing van artikel 13b, eerste lid, van de Opiumwet. Ook als tegen de betrokkene een strafzaak voor de overtreding is aangespannen en die strafzaak vervolgens door een sepot, vrijspraak, ontslag van alle rechtsvervolgning of anderszins niet in een straf resulteert, betekent dat niet dat de burgemeester van sluiting had moeten afzien. De bestuursrechtelijke bevoegdheid van de burgemeester tot sluiting staat namelijk los van een eventuele strafrechtelijke procedure (zie de uitspraken van de Afdeling van 13 februari 2019, ECLI:NL:RVS:2019:395, van 10 februari 2016, ECLI:NL:RVS:2016:313, en van 10 november 2010, ECLI:NL:RVS:2010:BO3512). De vraag of de rechthebbende een verwijt van de overtreding kan worden gemaakt, kan daarentegen wel aan de orde komen in het kader van de beoordeling van de evenredigheid van de sluiting, zoals volgt uit de uitspraak van de Afdeling van 4 juli 2018, ECLI:NL:RVS:2018:2241. Het ontbreken van iedere betrokkenheid bij de overtreding kan afzonderlijk of tezamen met andere omstandigheden maken dat de burgemeester niet in redelijkheid van zijn bevoegdheid gebruik heeft kunnen maken. Zo kan bijvoorbeeld de betrokkene geen verwijt van de overtreding worden gemaakt, als hij niet op de hoogte was en evenmin redelijkerwijs op de hoogte kon zijn van de aanwezigheid van de aangetroffen drugs in zijn woning (vergelijk de uit-

spraak van de Afdeling van 27 juni 2018, ECLI:NL:RVS:2018:2116). Van degene die een woning verhuurt wordt verwacht dat hij zich tot op zekere hoogte informeert over het gebruik dat van het pand wordt gemaakt. De rechtspraak daarover brengt mee dat verhuurders concreet toezicht moeten houden op het gebruik van een pand dat zij verhuren. Het is niet genoeg als zij het pand alleen maar bezoeken. Zij moeten ook controles uitvoeren die zijn gericht op het gebruik van het pand (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 17 juli 2019, ECLI:NL:RVS:2019:2462).

Gevolgen van de sluiting

4.2.2. Inherent aan een sluiting van een woning is dat een bewoner de woning moet verlaten. Dit is op zichzelf dan ook geen bijzondere omstandigheid. Dat wordt anders als de betrokkene een bijzondere binding heeft met de woning, bijvoorbeeld om medische redenen. Daarbij gaat het niet om een binding met de omgeving van de woning, maar specifiek om een binding met de woning zelf. Daarbij is van belang in hoeverre de betrokkene zelf geschikte vervangende woonruimte kan regelen, maar is ook een rol weggelegd voor de burgemeester. Gelet op de vereiste evenredigheid van de sluiting dient de burgemeester te informeren naar de mogelijkheden van vervangende huisvesting. De gevolgen van een woningsluiting kunnen ook bijzonder zwaar zijn indien de betrokkene niet kan terugkeren in de woning na de sluiting, bijvoorbeeld omdat door de sluiting zijn huurcontract wordt ontbonden. In dat kader dient ook betekenis te worden toegekend aan de vraag of de betrokkene door sluiting van de woning op een zogenoemde zwarte lijst komt te staan bij een woningbouwcorporatie als gevolg waarvan hij voor een bepaalde duur geen nieuwe sociale huurwoning kan huren in de regio (zie de uitspraak van de Afdeling van 26 oktober 2016, ECLI:NL:RVS:2016:2840). Dit hoeft zich echter niet zonder meer tegen sluiting te verzetten, bijvoorbeeld niet als de betrokkene een verwijt van de overtreding kan worden gemaakt (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 6 maart 2019, ECLI:NL:RVS:2019:719) of gezien de ernst van de overtreding (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 4 april 2018, ECLI:NL:RVS:2018:1149).

Aanwezigheid minderjarige kinderen

4.2.3. De aanwezigheid van minderjarige kinderen in een woning is op zichzelf geen bijzondere omstandigheid op grond waarvan de burgemeester van een sluiting moet afzien (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 4 mei 2016, ECLI:NL:RVS:2016:1174). Wel kan de aanwezigheid van minderjarige kinderen tezamen met andere omstandigheden maken dat de burgemeester niet

in redelijkheid van zijn bevoegdheid gebruik heeft kunnen maken. Zo is het in het licht van artikel 8 van het EVRM en het Verdrag inzake de rechten van het kind wel van belang dat de burgemeester zich voldoende rekenschap geeft van het feit dat in een woning minderjarige kinderen wonen. In beginsel zijn de ouders van minderjarige kinderen zelf verantwoordelijk voor het vinden van vervangende woonruimte (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 12 december 2018, ECLI:NL:RVS:2018:4046). Echter ook hier geldt dat de burgemeester zich dient te informeren over geschikte opvang, waarbij gekeken moet worden in hoeverre het kind of de betrokken ouders of verzorgers zelf in staat zijn om iets te regelen (vergelijk de uitspraken van de Afdeling van 30 november 2016, ECLI:NL:RVS:2016:3167 en van 9 juli 2014, ECLI:NL:RVS:2014:2562).

Wat betekent dit voor de situatie van wederpartij?

5. Uit de bestuurlijke rapportages van 13 maart 2018 en 28 maart 2018 volgt dat in de woning een handelshoeveelheid harddrugs is aangetroffen. Deze hoeveelheid is daarentegen niet zodanig dat alleen daarom al sluiting van de woning gerechtvaardigd is.

De burgemeester voert terecht aan dat de vraag of de rechthebbende een verwijt van de overtreding van de Opiumwet kan worden gemaakt, in het kader van de vaststelling van de bevoegdheid niet van belang is. Zoals hiervoor onder 4.2.1 al is besproken, is persoonlijke verwijtbaarheid niet vereist voor toepassing van artikel 13b, eerste lid, van de Opiumwet. De vraag of de rechthebbende een verwijt van de overtreding kan worden gemaakt, kan daarentegen wel aan de orde komen in het kader van de beoordeling van de evenredigheid van de sluiting.

Uit de bestuurlijke rapportage van 28 maart 2018 blijkt dat de inmiddels ex-partner van wederpartij wordt verdacht van drugshandel via internet. Niet betwist is dat de aangetroffen harddrugs in de woning aan hem toebehoorden. Wederpartij is niet als verdachte aangemerkt, ook niet in een later stadium van het strafrechtelijke onderzoek. Zij heeft ter zitting onbetwist toegevoegd dat de ex-partner ten tijde van de overtreding niet in de woning woonde, maar dat hij slechts van tijd tot tijd in de woning verbleef om haar te helpen met de zorg voor haar dochter. Uit de stukken blijkt niet dat levering en doorverkoop van drugs aan de deur van de woning hebben plaatsgevonden. Uit de bestuurlijke rapportage volgt immers dat de harddrugs via internet werden verhandeld en via de post en reguliere pakketdiensten werden verzonden. Niet blijkt echter uit de rapportage dat in de woning verzend- en/of verpakkingsmaterialen voor de drugs zijn aangetroffen, zodat niet aannemelijk is dat

verzending uit de woning van wederpartij plaatsvond. Het voorgaande maakt dat de Afdeling de verklaring van wederpartij dat zij niet op de hoogte was niet onaannemelijk acht en evenmin dat zij redelijkerwijs op de hoogte kon zijn van de aanwezigheid van de aangetroffen harddrugs in de woning. Dat de harddrugs in de woning op verschillende plekken zijn aangetroffen doet hier niet aan af, omdat de aangetroffen harddrugs makkelijk te verbergen waren.

5.1. De aanwezigheid van minderjarige kinderen in een woning is, zoals hiervoor onder 4.2.3 besproken, op zichzelf gezien geen bijzondere omstandigheid die maakt dat van sluiting moet worden afgezien.

De allergieproblematiek van de dochter wordt door de burgemeester niet betwist. Wel wordt door hem betwist dat uit de door wederpartij overgelegde verklaringen van de huisarts van 26 april 2018 en 20 juni 2018 zou blijken dat zij en haar dochter aan de woning zijn gebonden. Uit de verklaring van een dermatoloog volgt dat de dochter allergisch is voor onder meer kleurstoffen in textiel en huisstofmijten. Ter zitting bij de rechtbank heeft wederpartij hierover verklaard dat haar dochter lang wit ondergoed draagt onder haar kleding. Op school neemt zij geregeld pauzes om te luchten en haar handen en gezicht te wassen met doekjes. De allergie openbaart zich door het opzwellen van de huid, vervolgens het vervellen van de huid en daarna het ontstaan van littekenweefsel. Het geheel is een pijnlijk proces voor de dochter en gedurende deze periode slaapt zij niet veel en blijft zij zo veel mogelijk thuis. Tot op heden bestaat er geen medicatie om de allergie te onderdrukken, want ook voor de medicijnen is zij allergisch. Verder heeft wederpartij gesteld te beschikken over beperkte financiële middelen. Desondanks heeft zij vanwege de allergieproblematiek van haar dochter de woning de afgelopen jaren aangepast. Ter zitting bij de rechtbank heeft wederpartij toegelicht dat de woning geleidelijk is aangepast en dat zij de aanpassingen heeft kunnen financieren door te sparen en door vakantiegeld opzij te zetten. Zij heeft naar eigen zeggen in de woning een vloer van laminaat laten leggen en een tegelvloer in de gang, een toegangsluik naar de zolder op de slaapkamer van de dochter in verband met de stofvorming laten dichtten, in plaats daarvan een vaste trap op de gang naar de zolder laten maken, speciale latex op de muren laten aanbrengen en ter vervanging van alle gordijnen panelen voor de ramen laten aanbrengen. Voor de latex op de muren, de trap en laminaat heeft zij facturen overgelegd. Hoewel zij aldus niet van alle aanpassingen facturen heeft overgelegd, heeft de rechtbank terecht aannemelijk geacht dat wederpartij gezien

de allergieproblematiek van haar dochter alle aanpassingen in de woning heeft laten uitvoeren. Uit de door wederpartij overgelegde verklaringen van de huisarts kan worden afgeleid dat de aanpassingen weliswaar eveneens in een nieuwe woonruimte kunnen worden aangebracht, maar hieruit volgt ook dat een geleidelijke aanpassing van een nieuwe woonruimte bij de huidige toestand van de dochter geen zin heeft. Haar allergieklachten zijn namelijk dusdanig ernstig dat deze direct optreden als zij ook maar in geringe mate wordt blootgesteld aan allergenen. Wederpartij heeft verder met onder meer bankafschriften en een overzicht van haar maandelijks inkomsten en uitgaven voldoende onderbouwd dat zij niet over de financiële middelen beschikt om alle benodigde aanpassingen meteen in een nieuwe woonruimte te laten aanbrengen.

5.2. Gelet op het ontbreken van verwijtbaarheid bij wederpartij en vooral de allergieproblematiek van haar dochter, waardoor zij gebonden is aan de woning, is de Afdeling met de rechtbank van oordeel dat er bijzondere omstandigheden in de zin van artikel 4:84 van de Awb zijn die maken dat het handelen overeenkomstig het beleid gevolgen heeft die onevenredig zijn in verhouding tot de met het beleid te dienen doelen. Dit betekent dat de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat de burgemeester in dit geval niet in redelijkheid van zijn bevoegdheid tot sluiting van de woning gebruik heeft kunnen maken.

Het betoog faalt.

Conclusie

6. Het hoger beroep is ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

Proceskosten

7. De burgemeester dient op na te melden wijze tot vergoeding van de proceskosten te worden veroordeeld.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State:

- I. bevestigt de aangevallen uitspraak;
- II. veroordeelt de burgemeester van Maastricht tot vergoeding van bij wederpartij in verband met de behandeling van het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.082,50 (zegge: duizendtweeëntachtig euro en vijftig cent), waarvan € 1.024 is toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
- III. bepaalt dat van de burgemeester van Maastricht een griffierecht van € 508 (zegge: vijfhonderdacht euro) wordt geheven.

Noot

1. De burgemeester van Maastricht sluit een woning voor zes maanden op grond van artikel 13b Opiumwet nadat hierin een handelshoeveelheid harddrugs is aangetroffen, onder andere 48,5 pillen MDMA, een ponypack met cocaïne, 1,4 gram witte brokjes MDMA en een capsule met 0,6 gram MDMA. In de woning zijn een vrouw en haar minderjarige dochter woonachtig. Het geschil in hoger beroep gaat over de vraag of de rechtbank terecht heeft overwogen dat de burgemeester niet in redelijkheid van zijn sluitingsbevoegdheid gebruik heeft kunnen maken, gelet op de omstandigheden van het geval.

2. Gelet op de discussie binnen de rechtspraak over de toepassing van deze bevoegdheid, ziet de Afdeling aanleiding om in deze 'overzichtsuitspraak' het beoordelingskader op hoofdlijnen uiteen te zetten. Het toetsingskader van de Afdeling bestaat uit de beantwoording van twee hoofdvragen: a) Is de burgemeester bevoegd om een last onder bestuursdwang op te leggen op grond van artikel 13b Opiumwet? b) Zo ja, kan de burgemeester in redelijkheid van zijn bevoegdheid gebruik maken? Die laatste vraag valt uiteen in twee subvragen: is de sluiting noodzakelijk en is sluiting van de woning evenredig?

3. In de onderliggende zaak is niet in geschil dat de burgemeester bevoegd is om over te gaan tot sluiting van de woning. De Afdeling gaat daarom vrijwel direct over tot de beoordeling van de redelijkheid van de sluiting zonder in te gaan op het bevoegdheidsvraagstuk. Toch nog een paar opmerkingen van onze kant over de bevoegdheid. Op grond van artikel 13b Opiumwet is de burgemeester bevoegd een last onder bestuursdwang op te leggen indien drugs worden 'verkochte, afgeleverd of verstrekt dan wel daartoe aanwezig' zijn. Gelet op de parlementaire geschiedenis en de woorden 'daartoe aanwezig', moeten de drugs met een handelsbestemming aanwezig zijn (*Kamerstukken II 1997/98, 25324, nr. 5; Kamerstukken II 2006/07, 30515, nr. 6; Kamerstukken II 2006/07, 30515, nr. 3*). De Afdeling leidt de handelsbestemming steeds af uit de hoeveelheid aangetroffen drugs. Indien meer dan een gebruikershoeveelheid wordt aangetroffen (meer dan 0,5 gram harddrugs, 5 gram softdrugs of 5 hennepplanten), mag de burgemeester aannemen dat de drugs aanwezig zijn voor de handel (zie o.a. ABRvS 11 december 2013, ECLI:NL:RVS:2013:2362). De Afdeling maakt in twee gevallen een uitzondering op deze regel. Ten eerste ontbreekt de bevoegdheid als betrokkene aannemelijk maakt dat de aangetroffen hoeveelheid drugs bestemd zijn voor eigen gebruik (ABRvS 14 maart 2019, ECLI:NL:RVS:2018:738; zie ook ABRvS 22 mei 2019, ECLI:NL:RVS:2019:1661). Evident is dat hiervan al-

leen sprake kan zijn bij de aanwezigheid van een toegestane gebruikershoeveelheid dan wel een geringe overschrijding hiervan. Ten tweede ontbreekt de bevoegdheid van de burgemeester als er geen verband bestaat tussen de overtreding en het te sluiten pand. Dit verband kan bijvoorbeeld ontbreken indien de drugs ergens anders zijn aangetroffen dan de locatie die de burgemeester sluit (zie o.a. ABRvS 6 december 2017, ECLI:NL:RVS:2017:3339; ABRvS 29 mei 2019, ECLI:NL:RVS:1771). De persoonlijke verwijtbaarheid van de overtreder is niet vereist voor toepassing van art. 13b lid 1 Opiumwet. Wel kan die verwijtbaarheid aan de orde komen in het kader van de beoordeling van de evenredigheid van de sluiting.

4. Art. 13b lid 1 Opiumwet bevat een discretionaire bevoegdheid. Dit betekent dat het aan een burgemeester is om de betrokken belangen af te wegen bij zijn besluit om deze bevoegdheid wel of niet te gebruiken. In verreweg de meeste gevallen hebben burgemeesters in hun beleid vastgelegd hoe die afweging plaatsvindt. In een eerdere uitspraak kwalificeerde de Afdeling het op schrift gestelde beleid van de burgemeester van Maastricht al als niet-onredelijk (ABRvS 24 mei 2017, ECLI:NL:RVS:2017:1362). In haar uitspraak van 26 oktober 2016 (ECLI:NL:RVS:2016:2840) overwoog de Afdeling dat de burgemeester alle omstandigheden van het geval dient te betrekken in zijn beoordeling om te bezien of deze op zichzelf dan wel tezamen met andere omstandigheden, moeten worden aangemerkt als een bijzondere omstandigheid in de zin van art. 4:84 Awb die maken dat het handelen overeenkomstig het beleid gevolgen heeft die onevenredig zijn in verhouding tot de met het beleid te dienen doelen. Dit betekent dat een burgemeester zijn beleid niet een op een kan toepassen in een concreet geval. Steeds moet hij nagaan of er geen bijzondere omstandigheden spelen die maken dat toepassing van zijn beleid in de concrete zaak onredelijk is. Heeft hij niet alle relevante belangen onderzocht, dan is het besluit onzorgvuldig genomen en kan ervan worden uitgegaan dat er geen volwaardige belangenafweging heeft plaatsgevonden. Men zou overigens ook kunnen zeggen dat het zorgvuldigheidsvereiste onvoldoende in acht is genomen.

5. Om te beoordelen of de burgemeester in redelijkheid van zijn bevoegdheid gebruik maakt, dient eerst de vraag te worden beantwoord of sluiting noodzakelijk is ter bescherming van het woon- en leefklimaat en het herstel van de openbare orde. Het noodzaakcriterium popt sinds enige tijd op in uitspraken (zie bv. ABRvS 4 juli 2018, ECLI:NL:RVS:2018:2241), waarschijnlijk omdat rechters van mening zijn dat een evenredigheids-toets de burgemeester te veel ruimte geeft om naar het middel van sluiting te grijpen, zeker in

het licht van de parlementaire geschiedenis (*Kamerstukken II 2005/06*, 30515, nr. 3; *Kamerstukken II 2006/07*, 30515, nr. 6). Tot sluiting zou bij een eerste constatering slechts dan over mogen worden gegaan als sprake is van een ernstig geval. In de rechtspraak van de Afdeling wordt elke overschrijding van de gebruikershoeveelheid als een ernstig geval gekwalificeerd. Pas recentelijk is bovengenoemde uitzondering van de geringe overschrijding van de gebruikershoeveelheid gecreëerd (ABRvS 14 maart 2018, ECLI:NL:RVS:2018:738, AB 2018/213 m.nt. J.G. Brouwer & L.M. Bruijn).

6. Om de noodzakelijkheid van een sluiting te beoordelen kijkt de Afdeling naar de ernst en de omvang van de overtreding. Hierbij spelen een viertal factoren een rol, volgens de Afdeling. Ten eerste de soort drugs. De noodzaak tot sluiting is bij een handelshoeveelheid harddrugs groter dan bij het aantreffen van een handelshoeveelheid softdrugs. Ten tweede speelt een rol of er sprake is van recidive. Ten derde of er in de te sluiten woning feitelijke handel plaatsvond. Als de aangetroffen drugs niet in of vanuit de woning werden verhandeld, kan er geen of in mindere mate sprake zijn van loop naar de woning. Dit kan de noodzaak om de woning te sluiten minder groot maken, aldus de Afdeling. Vervolgens overweegt de Afdeling dat ook als er alleen maar een handelshoeveelheid drugs aanwezig is, al mag worden aangenomen dat de woning een rol vervult binnen de keten van de drugshandel, hetgeen volgens de Afdeling op zichzelf al een belang tot sluiting oplevert. Of zich ter plaatse overlast voordeed is irrelevant. Waarom de Afdeling dan toch het onderscheid met feitelijke handel maakt, is onduidelijk. Ten vierde speelt de ligging van het pand een rol. Indien het pand gelegen is in een voor drugscriminaliteit kwetsbare omgeving, zal de noodzaak om te sluiten groter zijn. Burgemeesters gebruiken dit laatste argument nog wel eens. Dat lijkt hout te snijden, maar bij nader inzien begrijpen we in het licht van een herstelsanctie niet waarom de sluiting van een woning in een gegoede buurt minder noodzakelijk is als het belang van sluiting, zoals de Afdeling overweegt, vooral gelegen is in het wegnemen van de bekendheid van een pand als drugspand. De essentie van een herstelsanctie is de overtreding te beëindigen dan wel herhaling te voorkomen. Niet om herhaling te voorkomen in de wijk, maar van de desbetreffende persoon.

7. Overigens missen we in verband met de beoordeling van de noodzakelijkheid van de sluiting nog een factor waarvoor we al eens eerder aandacht vroegen. Als de daadwerkelijke plegger van het strafbare feit inmiddels voor jaren achter slot en grendel zit, dan is het volgens ons niet noodzakelijk in het kader van een herstelsanctie om de overige leden van een gezin uit huis te zet-

ten (zie ons commentaar onder ABRvS 14 november 2018, ECLI:NL:RVS:2018:3663, AB 2019/113). In deze zaak maakt de ernst en omvang van de overtreding sluiting niet noodzakelijk, althans rechtvaardigen de sluiting volgens de Afdeling niet. Dat is opmerkelijk nu het gaat om een hoeveelheid harddrugs die ruimschoots de toegestane hoeveelheid voor eigen gebruik overschrijdt, een omstandigheid die volgens de Afdeling op zichzelf al een sluitingsbelang inhoudt.

8. Men zou denken dat als de rechter sluiting niet noodzakelijk acht, de kous daarmee af is. Dat blijkt echter niet het geval te zijn, want de Afdeling loopt vervolgens door naar de twee subvraag: is de sluiting evenredig. Zijn de nadelige gevolgen van het besluit onevenredig in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen, dan is een sluiting niet evenredig. Voor de beoordeling van de evenredigheid zijn in de ogen van de Afdeling drie omstandigheden van belang: de persoonlijke verwijtbaarheid, de gevolgen van de sluiting en de aanwezigheid van minderjarige kinderen. Het ontbreken van de persoonlijke verwijtbaarheid bij de overtreding kan afzonderlijk of tezamen met andere omstandigheden maken dat de burgemeester niet in redelijkheid van zijn bevoegdheid gebruik mag maken. Een voorbeeld waarbij de betrokkene geen verwijt valt te maken is de situatie waarin betrokkene niet op de hoogte was van de overtreding en ook niet op de hoogte kon zijn (zie bijv. ABRvS 27 juni 2018, ECLI:NL:RVS:2018:2116). Hiervan is overigens niet snel sprake. Van een verhuurder wordt verwacht dat hij zich tot op zekere hoogte informeert over het gebruik van zijn pand.

9. Ook de gevolgen van de sluiting kunnen maken dat een sluiting niet evenredig is. De Afdeling heeft hierbij vooral het oog op de huurrechtelijke consequenties van de sluiting. Sluiting op grond van art. 13b Opiumwet vanwege drugshandel geeft een titel om de huurovereenkomst buitengerechtelijk te ontbinden. In beginsel is de ontbinding van de huurovereenkomst geen bijzondere omstandigheid die de burgemeester dwingt om af te wijken van zijn beleid. Dit is volgens de Afdeling slechts anders indien betrokkene een bijzondere binding met de woning heeft, bijvoorbeeld vanwege medische redenen. Of de gevolgen onevenredig zijn, hangt er ook van af in hoeverre de bewoner in staat is vervangende woonruimte te regelen. De betrokkene is daar zelf verantwoordelijk voor, ook als er minderjarige kinderen in de woning woonachtig zijn. Maar de burgemeester dient wel te informeren naar de mogelijkheden van vervangende woonruimte. Is dit een voorzichtig opstapje naar een zorgplicht voor de burgemeester, met name als de betrokkene geen verwijt kan worden gemaakt?

10. De aanwezigheid van minderjarige kinderen kan een sluiting ook onevenredig maken. Volgens de Afdeling is dit op zichzelf geen bijzondere omstandigheid op grond waarvan de burgemeester van sluiting moet afzien. Wel kan de aanwezigheid van minderjarige kinderen tezamen met andere omstandigheden ervoor zorgen dat de burgemeester niet in redelijkheid van zijn bevoegdheid gebruik kan maken. Daarnaast is het in verband met art. 8 EVRM van belang dat de burgemeester zich voldoende rekenschap geeft van de belangen van het minderjarige kind.

11. De toepassing van dit toetsingskader op de onderhavige zaak leidt tot het volgende. Uit de bestuurlijke rapportage blijkt dat de (ex-)partner van de bewoonster wordt verdacht van drugs-handel via internet, zijzelf niet. De (ex-)partner woont niet in de woning, maar verblijft daar slechts af en toe. Levering en verkoop van drugs vonden niet aan de deur van de woning plaats en er waren ook geen verpakkings- of verzendmaterialen in de woning aanwezig. Hieruit concludeert de Afdeling dat het aannemelijk is dat betrokkene niet op de hoogte was en redelijkerwijs ook niet op de hoogte kon zijn van de aanwezigheid van de drugs. Hier komt nog bij dat de gevolgen van de sluiting voor de minderjarige dochter met ernstige allergieproblemen ingrijpend zullen zijn. Vanwege haar allergieproblematiek is het huis de afgelopen jaren geleidelijk aangepast, zodat de woning bewoonbaar werd voor de dochter. Uit verklaringen van de huisarts blijkt dat de allergieklachten dusdanig zijn dat geleidelijke aanpassingen in een volgende woning geen optie zijn. Betrokkene heeft aangetoond dat zij over onvoldoende financiële middelen beschikt om de benodigde aanpassingen in een nieuwe woning in één keer te bekostigen. De Afdeling oordeelt dat de gevolgen voor de sluiting vanwege de allergieproblematiek van de minderjarige dochter tezamen met het ontbreken van de verwijtbaarheid bijzondere omstandigheden zijn in de zin van art. 4:84 Awb die maken dat de burgemeester niet in redelijkheid heeft kunnen overgaan tot sluiting van de woning. De Afdeling sluit hiermee aan bij de uitspraak van de rechtbank die reeds oordeelde dat de burgemeester in deze zaak had kunnen volstaan met een waarschuwing (Rb. Limburg 4 juli 2018, ECLI:NL:RVS:2018:6377).

12. Met deze uitspraak doet de Afdeling een poging rechters bij de hand te nemen als het gaat om de toetsing van de toepassing van de bevoegdheid in art. 13b Opiumwet door burgemeesters. In deze uitspraak laat zij zien iets van de schier oneindige ruimte te hebben teruggenomen voor het toepassen van het paardenmiddel sluiting.

J.G. Brouwer, L.M. Bruijn en E.M. Breeuwsma

AB 2020/275

CENTRALE RAAD VAN BEROEP

29 april 2020, nr. 20/1316 WMO15-VV
(Mr. H.J. de Mooij)
m.nt. A.C. Hendriks

Wmo 2015; art. 8:81, 8:83, 8:104, 8:108 Awb

NJB 2020/1263
ABkort 2020/252
ECLI:NL:CRVB:2020:1063

De voorzieningenrechter wijst het verzoek tot verlenging van de termijn voor het nemen van nieuwe besluiten toe, gelet op de omstandigheden in samenhang met de coronacrisis.

De voorzieningenrechter acht het gelet op de door verzoeker onder 3. geschetste omstandigheden, in samenhang met de uitbraak van het coronavirus, zonder meer aannemelijk dat verzoeker meer tijd nodig heeft om een medisch adviseur te vinden die betrokkene kan onderzoeken. De voorzieningenrechter ziet aanleiding een voorlopige voorziening te treffen en te bepalen dat de in de aangevallen uitspraak gegeven termijn van twaalf weken voor het nemen van nieuwe besluiten met twaalf weken wordt verlengd.

Uitspraak op het verzoek om voorlopige voorziening tussen:
Het college van burgemeester en wethouders van Stein (verzoeker),
en
Betrokkene.

Procesverloop

Namens verzoeker heeft mr. D. Stikkelbroeck, advocaat, hoger beroep ingesteld tegen de uitspraak van de Rechtbank Limburg van 7 februari 2020, 18/3166, 18/3213, 19/94 en 19/95 (aangevallen uitspraak) en een verzoek om een voorlopige voorziening ingediend.

Overwegingen

1. De voorzieningenrechter gaat uit van de volgende feiten en omstandigheden.

1.1. Bij besluit van 13 juni 2018 (primair besluit 1) heeft verzoeker de aanvraag van betrokkene om hulp bij de huishouding op grond van de Wet maatschappelijke ondersteuning 2015 (Wmo 2015) afgewezen.

1.2. Bij afzonderlijk besluit van 13 juni 2018 (primair besluit 2) heeft verzoeker de aanvraag van betrokkene om een sproei- en föhninstallatie